

[Socialministeren.]

efter hvem der overtager rettighederne over øen, og Livøgruppen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Camre* til socialministeren:

„Vil ministeren sikre, at arbejdere, der har pådraget sig en erhvervssygdom, ikke kommer tilbage til et arbejde, der kan betynde en forværring eller genopblussen af sygdommen?“

(Spm. nr. 167).

Skriftlig begrundelse.

Lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde § 50, stk. 3, lyder:

„Direktoratet kan — efter forudgående forhandling med direktoratet for arbejdstilsynet — meddele tilskadekomne pålæg om under arbejdets udførelse at iagttage sådanne forsigtighedsregler, som skønnes egnede til undgåelse af en erhvervssygdoms forværring eller genopblussen. Endvidere kan direktoratet meddele ham pålæg om helt at afholde sig fra udførelsen af bestemte arbejder, såfremt dette er påkrævet for at hindre erhvervssygdommens forværring eller opblussen. Sådanne pålæg kan meddeles som midlertidige eller varige og kan meddeles, selv om erhvervssygdommen endnu ikke har medført arbejdsudygtighed. Pålægget skal meddeles pågældende i anbefalet brev med forklaring af de med tilsidesættelsen forbundne retlige følger, jfr. stk. 4.“

Disse bestemmelser fungerer i praksis uhyre dårligt. Jeg kan således nævne, at en arbejder, der på grund af støvfyldt arbejde havde pådraget sig en lungesygdom og derfor havde fået bortopereret den ene lunge, kom tilbage til samme miljø.

I et andet tilfælde blev en støberiarbejder erklæret 40 pct. invalid på grund af en lungesygdom og derpå anvist arbejde som svejser, uanset svejsearbejde også er skadeligt for lungerne.

Det er almindeligt kendt, at en af forudsætningerne for at redde mennesker, som har pådraget sig erhvervssygdomme af alvorlig art, er at overføre de pågældende til arbejde uden den samme sygdomsrisiko eller at pensionere de pågældende. Jeg skal her henvise til svensk LOs meget fremtrædende

læge, dr. Erik Bolinders videnskabelige arbejder og hans bog herom.

En af Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund netop afsluttet undersøgelse viser imidlertid, at invalide- eller førtidspensionering ofte iværksættes så sent, at de pågældende dør kort efter. Undersøgelsen omfatter 90 arbejdere på tre fabrikker. Af disse døde 27 i tidsrummet oktober 1969 til januar 1973. Syv af de døde blev først pensioneret gennemsnitligt 13 måneder før dødens indtræden. Helt nøjagtigt var der tale om 4 måneder, 10 måneder, 14 måneder, 7 måneder, 24 måneder, 8 måneder og 24 måneder mellem førtids- eller invalidepensionering og død. Det forekommer åbenbart, at arbejderne ofte overlades til arbejde, som fører direkte til en tidlig død.

Der er efter DASFs oplysninger i øvrigt ikke tvivl om, at flere tusinde arbejdere i dag burde flyttes til andet arbejde, og at deres livsudsigter er alvorligt truet, fordi en sådan flytning ikke iværksættes.

Der er to årsager til, at disse arbejdere ikke hjælpes i dag. Den første er, at et stort antal af de omhandlede sygdomstilfælde ikke anmeldes til direktoratet for ulykkesforsikringen. Den anden årsag er, at der i de tilfælde, hvor anmeldelse til direktoratet finder sted, ikke findes en betryggende procedure, der sikrer, at de ramte arbejdere overføres til arbejde, der ikke truer deres sundhed.

På denne baggrund bør socialministeren i samarbejde med arbejdsministeren tage initiativ til:

- a) At anmeldelsespligten indskræpes såvel praktiserende læger som sygehuslæger. Det vil muligvis være rimeligt at indføre en sikker procedure i forbindelse med den nye sociale bistandslov.
- b) At der indføres en procedure, der sikrer, at arbejdere, som sendes tilbage til erhvervsarbejde efter at være ramt af en sygdom, kun anvises arbejde, der ikke forværrer deres sygdom. Hvis det ikke er muligt at finde sådant arbejde, bør de pågældende pensioneres.

Camre: I lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde er der i § 50 nogle bestemmelser, som skal sikre, at arbejdere, der får en erhvervssygdom, får en meddelelse om, at de har en sådan sygdom, og om, at de helt